1843. N° 240.

ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Zondag*, *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag* en *Zaturdag*, is *f* 5 in de drie maanden.

DINGSDAG 12 DECEMBER.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels *f* 1,00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Vervolging tegen de Arnhemsche Courant. *Regt van dispensatie.*

De ministers hebben bij deze gelegenheid de waarheid ondervonden van het oude spreekwoord, dat de kruik zoo lang te water gaat tot dat zij breekt. In hun *Nieuwsblad* hadden zij ons lang en dikwijls van lastertaal en logen beschuldigd. Daar wij het beneden ons rekenden, om op die ongerijmdheden te antwoorden, schenen zij vrees te vermoeden. Nu dachten zij het oogenblik gekomen, om ons den beslissenden slag toe te brengen en van die vermoedelijke vrees, door vervolging, gebruik te maken, ten einde wij zoo ons zelven zouden bederven. Door vrees voor eene ondernomene vervolging, hoopte men ons tot intrekking onzer woorden te brengen; dit vervolgens tegen ons te kunnen aanvoeren als het sprekendste bewijs van het geringe vertrouwen, dat wij verdienden, terwijl de ministeriële vergiffenis voor de edelmoedigheid der leden van het bestuur zoude hebben moeten bewijzen.

Zij rekenden buiten den waard. De *Arnhemsche Courant* is niet gewoon feiten te stellen, van welker waarheid zij zich niet overtuigd houdt. Hoe zouden wij dan vrees kennen? Waarom terughalen wat wij bewijzen konden? De regter zou, dit begrepen wij, voor de waarheid zijne oogen niet sluiten.

Tot schrik der ministers namen wij den strijd aan. Hunne nederlaag was volkomen. De regter verklaarde met stellige woorden, dat wij de waarheid gesproken hadden: »dat het regtskundig en overtuigend bewezen is, dat, sedert het bestaan der »tegenwoordige grondwet en onder de tegenwoordige regering, dikwerf dispensatiën van wettelijke »bepalingen gedurende de zitting der Staten-Generaal »en zonder derzelver medewerking zijn verleend." De regter verklaarde, dat artikel 67 der grondwet bij verschillende gelegenheden *overtreden* was; en en wij dus, volgens het gewone spraakgebruik, met regt konden zeggen, *dat artikel 67 der grondwet als niet geschreven was.*

Wat deden de ministers op deze regterlijke uitspraak? Beriepen zij, in het gevoel hunner onschuld, zich op den hoogeren regter, ten einde deze de in hunne oogen grove vergissing der regtbank herstellen zou en de vlek, welke die uitspraak op hunnen goeden naam, op hunne eer geworpen had, uitwisschen zou? Of onderwierpen zij zich aan dat oordeel des regters; erkenden zij, dat het waarheid, niets dan waarheid bevatte; dat inderdaad de grondwet overtreden was?

Wanneer, met eenige hoop op goeden uitslag, hooger beroep door hen had kunnen ingesteld worden, was het de verpligting der ministers geweest dit te doen. In het belang van de kracht en den eerbied, voor ieder bestuur noodzakelijk, mogten zij zulk eene regterlijke blaam, van de hoogste wet van den staat te hebben overtreden, niet op zich laten rusten.

Zij daarentegen, zwegen; zij lieten den tijd, voor hooger beroep bepaald, verloopen. Zij erkenden zich dus *schuldig* en getroostten zich het onuitwischbaar brandmerk, dat voor hen uit de regterlijke uitspraak volgt. De beschaming, welke zij ons toewenschten, is ruimschoots hun ten deele gevallen.

Zij hebben den regter niet op nieuw onder de oogen durven treden en het gemakkelijker middel verkozen om geheele kolommen van het *Nieuwsblad* te vullen met eene *zoogenaamde* wederlegging der pleitrede van den heer DE KEMPENAER, die, zeker, als wij, medelijdend zijne schouders zal opgehaald hebben over hen, welke ter verdediging van zulke zaken aan anderen hunne pen verhuurd hebben. Men geloofde dwaasselijk, dat het verward betoog eener slaafsche pen den indruk zoude kunnen uitwisschen van woorden, aan welke de regter zoo onvoorwaardelijk zijn zegel gehecht heeft.

In hare artikelen op dit punt heeft de ministeriële drukpers weder bewezen, wat zij voor goede trouw houdt. Zij heeft het willen doen voorkomen, alsof wij, eerst *na* het vonnis, het er op uitgevonden hadden, om onze woorden: *art. 67 der grondwet is tot dusver als niet geschreven*, niet alleen te laten slaan op het *dikwerf verleenen van dispensatiën gedurende de zitting*, maar ook vooral daarop, dat men het verleenen van dispensatiën nimmer aan de Kamer voorstelde, maar uitstelde tot na de zitting. Het tegendeel is waar: het was de slotsom der gansche alinea en het *eerste* artikel, dat wij aan deze zaak gewijd hebben in ons nommer van 16 november, sprak zelfs hoofdzakelijk van dit bezwaar.

Ten einde zijne nederlaag, zoo veel mogelijk, te verbergen, heeft men van de ministeriële zijde met grooten ophef verkondigd, dat, wat het regterlijk vonnis ook bewijzen mogt, het echter gebleken was, dat de heer VAN HALL geene dispensatiën gedurende de zitting had verleend. Wij hadden dit ook niet beweerd. Wil dit echter zeggen, dat de heer VAN HALL meer eerbied voor artikel 67 der grondwet gehad heeft, dan die ministers, van welke het gebleken is, dat zij, gedurende de zitting, dispensatiën hebben verleend? Zekerlijk niet. In de vorige zitting gaf de heer VAN HALL aan de Kamer kennis van twee dispensatiën door den koning, wat zijn departement betrof, verleend. De koninklijke besluiten werden korten tijd *na* de sluiting der zitting genomen. Indien de verzoeken ingekomen zijn vóór de sluiting, heeft de heer VAN HALL, in strijd met artikel 67 der grondwet, de beslissing tot na de zitting uitgesteld. Zijn zij na de zitting ingekomen, de heer VAN HALL heeft, in strijd met art. 67 der grondwet, op het verzoek beslist, in plaats van de volgende zitting der Kamer af te wachten: alleen in *spoed vereischende* zaken, toch, kent de grondwet den koning de magt toe, om, gedurende den tijd van de sluiting der eene tot de opening der andere Kamer, dispensatiën van wettelijke bepalingen te verleenen. Een dier gevallen nu was stellig niet van dien aard, dat het niet gevoegelijk uitstel kon lijden. Het gold bovendien in dat geval het verzoek van eenen ambtenaar, om bij zijn ambt nog een ander, daarmede onvereenigbaar, te mogen waarnemen, waarvan de koning, volgens art. 67 der grondwet, *nimmer* dispensatie kan verleenen. Eerst dàn, wanneer de heer VAN HALL aan de Kamer de voorstellen tot het verleenen van dispensatie zal komen aanbieden, zal men mogen zeggen, dat artikel 67 der grondwet door hem als geschreven beschouwd wordt: nu is dit nog door niets gebleken. Bij eene volgende gelegenheid komen wij hierop terug.

Buitenlandsche berigten.

GRIEKENLAND.

Athene, *12 nov.* (Uittreksel uit eenen partikulieren brief) De meeste afgevaardigden zijn hier aangekomen, ten daarmede hebben de tallooze intrigues nieuw voedsel ontvangen. De aanhangers der verschillende partijen vergaderen zich, even als te Parijs, in de salons hunner aanvoerders, om wapenen voor den aanstaanden parlementairen strijd te smeden. Onder de afgevaardigden moeten er vele uit de provinciën en van de eilanden zijn, welke den tegenwoordigen gezagvoerders vijandig gezind zijn, en besloten hebben voorloopig niet in de nationale vergadering te verschijnen, maar af te wachten hoe zaken zich ontwikkelen zullen: daartoe moeten zij voornamelijk genoopt zijn, door het verbod om gewapende volgelingen mede te brengen. Zij schijnen dus van hunne tegenpartij niets goeds te verwachten, en in geval de loop der gebeurtenissen niet aan hunne wenschen voldoet, gewapender hand te willen optreden. *Kollettis* stelt alles in het werk, zoo ver zijn invloed er die zijner vrienden reikt, om hen van deze plannen af te brengen. Van de andere zijde schijnen *Kalergis*, *Metaxa* en hun aanhang zich tegen alle kansen te willen verzekeren; want er worden tegenwoordig alle maatregelen genomen, om Athene in eene soort van vesting te herscheppen.

RUSLAND.

St. Petersburg, *30 nov.* In het begin van september heeft er een bloedig gevecht tusschen onze troepen en de Avaren, een bijzondere stam der Kaukasische bergvolken, aan den linkervleugel onzer operatie-linie plaats gehad. Avarie, niet ver van de westkust der Kaspische zee, maakt het noordelijk gedeelte van Lesghistan uit. De Avaren en Lesghiers behooren tot de krijgszuchtigste en meest woeste stammen dier bergvolken. Zij hadden ten genoemden tijde een groote Aul (dorp) der met ons verbondene stammen overvallen. De overste *Weselowsky* ijlde met zijne afdeeling tot ontzetting van hetzelve, maar vond eenen in getal veel sterkeren vijand, door *Dschamil*, den tegenwoordigen hoofdaanvoerder der bergbewoners, die zich door buitengewonen moed en groot beleid onderscheidt, persoonlijk aangevoerd. Men schat het aantal vijanden op 8 tot 10 duizend. *Weselowsky* moest, niettegenstaande hij dapperen weerstand bood, voor de overmagt wijken, waarbij echter zijn verlies aan dooden en gevangenen door de Russen zelve op 1000 man wordt aangegeven. Men gelooft, dat de overste *Weselowsky* zelf onder deze laatsten behoort, daar er van hem geene verdere tijding ontvangen is.

(*Berl. Nachr.*)

St. Petersburg, *28 nov.* Men verneemt met vrij veel zekerheid, dat de generaal, vorst *Dolgorucki-Argutinski*, eene beslissende overwinning behaald heeft op de talrijke bende bergbewoners, die, onder aanvoering van *Dschamil* zelven, een vreedzaam aan ons onderworpen distrikt op de grenzen van Avarie overvallen hadden. De nederlaag, bij die gelegenheid door onze wapenen geleden, zou dus gewroken zijn. Vorst

Dolgbrucki ontving tot belooning van dit wapenfeit de St. Anna-orde 1ste klasse.

FRANKRIJK.

Parijs, *6 dec.* Sedert de noodlottige gebeurtenis op den spoorweg naar Versailles, van 8 mei 1842, welke door vele andere, hoewel minder vreesselijke ongevallen gevolgd is, heeft de akademie van wetenschappen een groot aantal memoriën ontvangen, die allen verzonden zijn naar de commissie, belast met het opmaken van een verslag over dezelve. Men begrijpt, dat deze commissie draalt met dit verslag bekend te maken, daar het ongetwijfeld grooten invloed op de policie en de inrigting der spoorwegen hebben zal. De tijd gaat inmiddels voorbij, de ongelukken herhalen zich, en het is gevaarlijk te lang te wachten.

Eenige der mededeelingen, welke aan de academie gedaan zijn, verdienen eene bijzondere opmerkzaamheid, althans zeker dat men ze beproeve. Zoo, b. v. het voorstel, voor ongeveer zes maanden door de heeren *Dumoulin*, vader en zoon, gedaan. De heer *Arago*, die heden een model der door genoemde ingenieurs uitgedachte machine aan de academie aanbood, verzocht, dat er eene bijzondere commissie zou worden benoemd, ter beoordeeling of het niet doelmatig zijn zou, aan de regering voor te stellen, dezelve in het groot te beproeven.

De uitvinding der heeren *Dumoulin* bestaat in het graven van een' greppel tusschen de sporen, van 3,2 palmen diepte en 6 palmen breedte, aan den bovenrand, onder eene helling van 45 graden. Tot het graven hiervan wordt natuurlijk eene wijziging vereischt in de inrigting der onderlagen. Door dezen greppel beweegt zich een zware ijzeren staaf, voor aan den locomotief aangebragt, met eene inrigting tot het schoonvegen der rails en van den greppel. Bij eenen eenigzins hevigen tegenstand brengt de staaf, door middel van eenen hefboom, ankers in beweging, welke in de wanden van den greppel dringen, hierdoor den schok breken, en allengs den trein doen stilstaan. Een tweede hefboom brengt den staaf en de ankers met weinig kracht weder in hunnen oorspronkelijken stand.

Dit stelsel kan klaarblijkelijk de gevolgen beletten, wanneer de locomotief uit de sporen springt, want aanstonds dringen de ankers in den grond. Evenzeer moet het aanmerkelijk den schok breken wanneer twee treinen elkander ontmoeten.

Wij wenschen, dat de te nemen proeven de beloften der uitvinders zullen bevestigen, en dat deze toestel het leven der reizigers moge beveiligen tegen de gevaren, welke men thans op de spoorwegen loopt.

Parijs, *8 dec.* Naar gelang men bijzonderheden ontvangt nopens hetgeen te Madrid is voorgevallen, vreest men, dat de burgeroorlog op het punt is van op nieuw in dat ongelukkige land uit te barsten, en zulks ten gevolge van de eclatante breuk, welke tusschen de gematigden en de progressisten heeft plaats gegrepen; men verwacht hiervan zelfs nieuwe diplomatische moeijelijkheden tusschen de kabinetten van Frankrijk en Engeland. Het ministerie *Guizot*, hetwelk wist, dat *Olozago* tot de progressisten behoorde, heeft zich gehaast om het gerucht van de brutale handelwijze van dien minister jegens de koningin als waarheid aan te nemen. De heer *Bresson* zal bevel ontvangen, om met al zijne kracht den heer *Gonzalez Bravo* te ondersteunen.

Het schijnt van den anderen kant zeker, dat het Londensche kabinet reeds deszelfs genegenheid voor *Olozaga* heeft doen blijken, weshalve men heeft te verwachten, dat genoemd kabinet, op het gevaar af van de koningin zelve te compromitteren, zich met drift zijne zaak zal ter harte nemen.

— In de Spaansche Kamer der Afgevaardigden is op den 2den de kwestie behandeld om te weten, of, onafhankelijk van den uitslag van het voorstel, betrekkelijk de herkiezing der ex-ministers, de heeren *Olozaga*, *Luzurriaga* en *Cantero*, de beraadslagingen zouden kunnen bijwonen, welke zullen plaats hebben over het op 1 dezer in de Kamers voorgelezen document. Dit vraagstuk is toestemmenderwijze beantwoord geworden. Die discussie heeft den 3den eenen aanvang genomen. De heer *Olozaga* heeft zich in die laatste zitting geëxpliceerd en schijnt met oplettendheid en welwillendheid aangehoord te zijn.

Indien men eenen brief uit Madrid mag gelooven, zou de meening der hoofdstad voor *Olozaga* over hellen. Dit zoude niet in het minst verwondering behoeven te baren, want een ieder weet, dat de hoofdstad tot de progressisten behoort.

Zoo zal men dan eerstdaags getuige zijn van parlementaire debatten, waarvan de constitutionele geschiedenis van geen land ter wereld immer het voorbeeld heeft geleverd. Aan Spanje alleen is het voorbehouden om ons het groote schouwspel te vertoonen, dat een parlement vonnis velt tusschen de koningin en haren eersten minister.

Binnenlandsche berigten.

Amsterdam, *9 dec.* Onlangs deelden wij een uittreksel mede van het Engelsche blad *the Railway Times*, wegens den spoorweg, tusschen Dublin en Kingston in werking gebragt, waarbij de drukking van den dampkring het middel van beweging voor de wagens is, en de stoom-machine, die de luchtpomp beweegt, aan het eene einde van den weg geplaatst, blijft staan. Dezer dagen hebben wij van zoodanigen spoorweg eene kleine afbeelding in werking gezien.

Een der directeuren van de afdeeling natuurkunde, in de maatschappij *Felix Meritis*, die veelal de gewoonte heeft om, bij de opening der werkzaamheden, een min of meer uitgebreid overzigt te leveren van het meest belangrijke, dat in de wetenschappen is voorgevallen, nam die gelegenheid te baat om zijne hoorders, onder anderen, door proeven, met een toestel, voor dat kabinet vervaardigd, te toonen, dat zoodanig een spoorweg, hoe vreemd het luiden moge, in allen deele mogelijk is. De te doorloopen ruimte van weg was $3\frac{1}{2}$ Nederlandsche el; een zeer klein wagentje, met vier koperen wieltjes voorzien, bewoog zich op dien weg, van omtrent één palm breedte, over een spoor van mahonijhout; die weg was voorbedachtelijk in eene zeer schuine helling geplaatst; hoedanig men bijna nimmer op een' spoorweg zoude maken. — De drukking op den zuiger, welke eene koperen buis, ter lengte van den geheelen weg, doorloopen kan, was met eenen barometerstand van 760 mm. berekend op 2,63 Ned. ponden, het wagentje was belast met ruim 10 Ned. ponden. Weinige slagen met eene gewone luchtpomp, welke aan het einde der koperen buis bevestigd was, waren voldoende om het alzoo beladen wagentje tegen die helling met eene zeer groote snelheid te doen omloopen. Eenige teekeningen vulden datgene aan, wat in zoodanig klein werktuigje verschillend met het groote was en uit den aard der zaak afwijkend moest bestaan; maar hetgeen men zag bewees voldingend, dat deze bewegingskracht volkomen doelmatig is. Het is te hopen, dat de ondervinding in het groot, welke nu nog zoo kort is, op den duur den goeden uitslag zal blijven verzekeren, als wanneer *mindere kostbaarheid* bij *meerdere veiligheid* deze zaak zeer aanbevelenswaardig zoude maken.

's Gravenhage, *9 dec.* In de zitting van heden is schriftelijk berigt ingekomen van de heeren *van Heloma* en *van den Bosch*, dat zij door ongesteldheid verhinderd worden de zitting bij te wonen.

Is ingekomen eene koninklijke boodschap, ten geleide van een ontwerp van wet, houdende *opheffing en afsluiting van bijzondere fondsen*. Dit ontwerp met de daartoe behoorende stukken wordt ter overweging aan de afdeelingen verzonden.

Voorts is ontvangen eene koninklijke boodschap, ten geleide van het jaarlijksche verslag der algemeene rekenkamer. Hetzelve zal worden gedrukt en rondgedeeld.

Z. Exc. de minister van koloniën legt over de staten, betrekkelijk den handel en de scheepvaart van Java en Madura, over 1842.

Eenige ingekomen verzoekschriften worden aan de commissie verzonden.

Tot rapporteurs, omtrent de voordragt wegens de koloniën der maatschappij van weldadigheid, worden benoemd de heeren: *van Akerlaken*, *van Goltstein*, *Buma*, *Schooneveld* en *van Panhuys*.

Tot rapporteurs, omtrent de aanhangige voordragt wegens de speciale fondsen, de heeren: *Luzac*, *Star Busman*, *Buma*, *Faber van Riemsdyk* en *Verwey-Mejan*.

De centrale afdeeling brengt het algemeen verslag uit, wegens het ontwerp *tot aflossing en intrekking van schuld*.

Bij dit algemeen verslag is nog eene opgave eener nadere wijziging gevoegd, waarbij de bepaling der voordragt, *dat er binnen drie maanden na de uitvaardiging der wet*, enz., weder uit dezelve gelaten wordt.

De beraadslagingen over die voordragt, worden bepaald op maandag aanstaande, ten 11 ure.

's Gravenhage, *9 dec.* De Hooge Raad der Nederlanden, Burgelijke Kamer, heeft in deszelfs zitting van gisteren een zeer belangrijk arrest gewezen in de ... van *M. Winsen c. s.*, incidenteel eischers, conta... staat der Nederlanden, gedaagde. Het gold hier ... verzoek van de eischers tot het hooren van den gouverneur van Gelderland op de feiten en artikelen ... der eischers request breeder omschreven, met and... woorden, de vraag, in hoe verre het art. 237 W... R., waarbij aan partijen in elken stand van het g... het regt is toegekend om elkander op ter zake d... nende vraagpunten te doen hooren, ook toepasselijk kon worden geacht ten aanzien van den staat, welke zich, door intercessie van een of ander ambtenaar, ten opzigte van eenen particulier *in obligo* had gesteld.

De Hooge Raad heeft bij het vermeld arrest die vraag bevestigend beantwoord, met veroordeeling van den staat in de kosten, en verder gelast de comparitie van Z. Exc. den heer gouverneur van Gelderland voor den E. A. heer kantonregter te Arnhem, ten einde aldaar te worden gehoord op de feiten en artikelen, bij ... voormeld arrest omschreven.

Van wege den staat is bij monde van mr. *Faber van Riemsdijk* tot de verwerping der gedane vordering geconcludeerd, voornamelijk op grond van art. 242 ... het Wetboek van Burgelijke Regtsvordering. De Hooge Raad heeft zich echter, bij het gewezen arrest, ... dit vooruitgezet beginsel niet vereenigd, en beslist, dat de staat niet viel in de cathegorie, bij art. 2... meergemeld omschreven.

's Gravenhage, *9 dec.* Bij koninklijke besluiten van den 6den december 1843, n°. 47, 48 en 49, zijn benoemd: Tot controleurs der directe belastingen en van het kadaster: *M. Kuijl*, thans provinciaal bewaarder van het kadaster te 's Hertogenbosch, met behoud van zijnen tegenwoordigen rang en titel; *J. Voorbach*, thans controleur van het kadaster in de provincie Noord-Braband; *A. J. van Oostveen*, thans controleur van het kadaster in de provincie Gelderland; *J. C. van Hoek*, thans controleur van het kadaster in de provincie Gelderland; *C. R. van Eijmeren*, thans controleur van het kadaster in de provincie Zuid-Holland; *L. T. Temminck*, thans controleur van het kadaster in de provincie Zuid-Holland; *J. B. van Roijen*, thans controleur-boekhouder aan de provinciale bewaring van het kadaster te Arnhem; *J. A. Mosselman*, thans controleur van het kadaster in de provincie Zeeland; *H. Tuinhout*, thans controleur-boekhouder bij de provinciale bewaring van het kadaster te Assen; *P. Koster*, thans controleur-boekhouder bij de provinciale bewaring te Haarlem; *J. van Harlingen*, thans controleur van het kadaster in de provincie Noord-Holland; *J. ... de Jongh*, thans controleur van het kadaster in de provincie Vriesland; *J. T. Cremer*, thans controleur van het kadaster in de provincie Overijssel; *A. van Tonderen*, thans provinciale bewaarder van het kadaster in de provincie Vriesland, en zulks met behoud van zijnen tegenwoordigen rang en titel; *J. D. Cochius*, thans controleur-boekhouder bij de provinciale bewaring van de provincie Overijssel; *C. W. Moeth*, thans controleur hoofd-boekhouder bij de provinciale bewaring van het kadaster in de provincie Drenthe; *J. Pitaar Jr.*, thans boekhouder bij de provinciale bewaring van het kadaster in de provincie Zeeland; *C. A. Dudeweg*, thans controleur van het kadaster in Limburg.

Tot ontvangers der directe belastingen en accijnsen te Koudekerk en Oudshoorn, provincie Zuid-Holland, op den voet van één kantoor, *P. A. van Hueften*, thans hoofd-boekhouder bij de provinciale bewaring van het kadaster te Utrecht; te Rosmalen (provincie Noord-Braband) *H. van der Burg*, thans controleur-boekhouder bij de provinciale bewaring van het kadaster te 's Hertogenbosch; tot bewaarder van de hypotheken en het kadaster te Alkmaar, provincie Noord-Holland, jhr. *D. J. Hoeufft*, thans hoofd-inspecteur van het kadaster, waarnemend provinciaal bewaarder van het kadaster in de provincie Noord-Holland, en zulks met behoud van zijnen tegenwoordigen rang en titel van hoofd-inspecteur van het kadaster.

's Gravenhage, *10 dec.* Het provinciaal geregtshof van Zuid-Holland heeft zich, den 7den en den 8sten dezer, onder het voorzitterschap van den Ed. ... Achtb. heer *Philipse*, bezig gehouden met de behandeling der zaak van *J. de Laby*, beschuldigd van moedwillige brandstichting, in twee gebouwen gepleegd, welke misdaad, in den nacht van 22 november 18.. door den beschuldigde te Hellevoetsluis zou zijn begaan. Bij het verhoor van den beschuldigde voor het hof, heeft deze zijne schuld aan de hem ten laste gelegde misdaad ontkend, hoezeer hij de bezwaren, d...

door hem werden ingebragt, meerendeels onbeantwoord liet; en hoezeer hij erkennen moest, dat alle omstandigheden schenen aan te duiden, dat de brand moedwillig was aangestoken.

De advocaat-generaal *Piepers* heeft de schuld van den beklaagde volgehouden en gerequireerd, dat hij zal worden schuldig verklaard aan de misdaad van moedwillige brandstichting, en te dier zake veroordeeld tot de straffe des doods, uit te voeren binnen de stad Brielle.

In den aanvang zijner rede gaf de advocaat-generaal zijne smart te kennen, dat hij in de onaangename verpligting zou zijn, om, binnen een tijdsverloop van acht maanden, te vierden male, de doodstraf te eischen.

De heer en mr. *G. N. de Kempenaer* heeft den beschuldigde verdedigd en getracht aan te toonen, dat de beschuldiging berust op bloote vermoedens, op gewaagde gevolgtrekkingen, en op de meest vijandige uitlegging van zeer natuurlijke en zeer onschuldige daden.

Aanstaanden vrijdag, des morgens ten 10 ure, zal het hof in deze zaak uitspraak doen.

Leeuwarden, 8 *dec.* Nadat in het begin van den herfst vooral het opkomende koolzaad veel nadeel van schadelijke veld-insecten, en bijzonder van de aardvloo, had te lijden, heeft zich voor en in de maand november zoowel op de bouw- als graslanden der kleistreken in deze provincie de veldmuis in grooten getale vertoond. Aanmerkelijk zijn de verwoestingen, welke zij hier en daar aanrigten in de oppervlakte der velden, welke somtijds den schijn hebben van omgegraven te zijn, terwijl zij de weinige tuinvruchten, welke nog te velde staan, geheel afvreten. De lagere landen worden daarvan wel door het hoogere wintervater bevrijd, doch de hoogere schijnen niet dan door eenen strengen vorst hiervan verlost te zullen worden.

Arnhem, 10 *dec.* In het *Journal du Limbourg* van den 8sten dezer leest men het volgende:

»Wij hebben dikwerf gezegd, dat ons land alle teekenen van het grootste verval, alle voorboden van eenen dreigenden, nabij zijnden ondergang vertoont. Dit is niet geheel juist, en wij haasten ons deze gedeeltelijke dwaling welke wij begaan hebben, te herstellen.

»Wanneer men het oog slaat op den toestand der industrie en des handels, dan bemerkt men, dat deze in eenen staat van verval verkeeren, welke onmogelijk lang kan voortduren zonder tot geheele vernietiging te leiden. Dit is zeer waar.

»Wanneer men vervolgens let op de toenemende armoede, de inkrimping bij alle standen der maatschappij, dan blijkt het hoe langer hoe duidelijker, dat eene katastrofe zeer nabij is. Ook dit is waar.

»Wanneer men vervolgens de gesteldheid der financiën van den staat in aanmerking neemt; wanneer men bedenkt hoe onmetelijk de schuld en hoe gering de hulpmiddelen zijn; wanneeer men de steeds aangroeijende te-korten nagaat; wanneer men let op de vreesselijke lasten, welke der natie drukken, en die men nog wil vermeerderen, niettegenstaande het volk de reeds opgelegde niet meer torschen kan; wanneer men dat alles overweegt — kan men niet nalaten uit te roepen: ja, het is klaarblijkelijk dat wij ons in den afgrond storten, die voor onze voeten geopend is!

»Maar wanneer men van de andere zijde de weelde in het bestuur van ons volk opmerkt; deszelfs kostbare vertegenwoordiging bij vreemde mogendheden; de ontelbare staatskollegien in zijnen boezem, welke medewerken tot deszelfs uitputting; — o! dan zal de uitroeping eene kreet van verwondering zijn, en men zal zeggen: welk eene rijke en gelukkige natie, die zoo veel kosten kan goed maken, zulk eene weelde kan onderhouden!

»Van alle kostbare kollegiën — en derzelve aantal is legio — welke ons kleine land uitzuigen, zullen wij er slechts één vermelden, den hoogen raad van adel, voor welken de staat jaarlijks de som van 24,000 gulden betaalt.

»Vier en twintig duizend gulden voor een collegie, dat niets te doen heeft! Is dit niet overdadig? Doet dit niet van verontwaardiging het bloed in het aangezigt stijgen?

»Vier en twintig duizend gulden jaarlijks betaald aan eenen raad van edelen, die elk een onafhankelijk vermogen bezitten, en waaronder er zijn, die nog bovendien ambten bekleeden, welke tot drie duizend gulden jaarlijks opbrengen; en dat terwijl de natie kwijnt, verarmt, zich uitput door de offers, welke zij genoodzaakt is te brengen tot redding des vaderlands!

»En wie zijt gij dan, edele heeren, dat het lijdende volk zoo veel offers voor u zou moeten brengen? Wat hebt gij gedaan, en wat doet gij nog, dat gij verdienen zoudt zoo rijkelijk betaald te worden, ten koste van het zweet des volks?

»Hetgeen gij gedaan hebt? — Sedert bijna driehonderd jaren hebt gij verwarring en tweedragt in het land gebragt. — Sedert bijna driehonderd jaren hebt gij, door uwe onverzadelijke heerschzucht, het volk tot den burgeroorlog aangespoord, om u ten zijnen koste te verheffen! — Zietdaar waarom gij een hoogen raad hebt, wiens belangen gescheiden zijn van die des volks, en aan wien niettemin het volk jaarlijks 24000 gulden betaalt, terwijl het zelf uitgeput en zieltogende is.

»Wat gij thans doet? — Gij doet, wat gij sedert 1584 altijd gedaan hebt. Gij vormt eene partij, afgescheiden van de regering en van het volk. Gij belemmert het bestuur. Gij hebt u meester gemaakt van een derde gedeelte der verkiezingen, zonder uwen invloed op onwetende of baatzuchtige lieden mede te rekenen. Daardoor hebt gij de meerderheid in de Kamers verkregen, en thans heerscht gij, bloeit gij en kunt gij u verhoovaardigen, terwijl de natie op het punt staat van te bezwijken.

»Zietdaar waarom gij eenen hoogen raad van adel hebt, aan welken het volk jaarlijks 24000 gulden betaalt!

»En nu late men de bezuinigingen drukken op het leger, men overstelpe het volk met lasten; — wat mat maakt het uit? Wordt de aristocratische partij, wordt de oligarchie, die ons beheerscht, niet dagelijks magtiger?

»En dit zal zoolang duren, tot dat de natie, alle mogelijke offers gebragt hebbende, eindelijk zelve geheel zal opgeofferd zijn, en zij van gebrek zal omkomen.«

— »Is de heer *Olozaga*, de minister van de lieve kleine koningin van Spanje, gevangen gezet of niet? Dit is de vraag.

»De heer *X*, die zich in het paleis der koningin bevond toen die gebeurtenis moet hebben plaats gehad, heeft gezien, dat de heer *Olozaga* te midden van hellebardiers werd weggevoerd, en aanstonds ijlde hij naar de Fransche ambassade om deze ongeloofelijke tijding mede te deelen.

»De Fransche gezant heeft zich, op zijne beurt, gehaast om eenen koerier naar zijne regering te zenden, met het berigt, dat de minister, in wien hij al zijne hoop stelde, de minister die een verklaard aanhanger van Frankrijk was, in de kelders van een of ander fort was geworpen, om zijn vonnis af te wachten.

»Maar de heer *Y*, die zich insgelijks in het paleis bevond, tijdens de voorgegeven arrestatie, en die eenige oogenblikken langer dan de heer *X* gebleven is, schrijft aan het dagblad *La Presse* dat de hellebardiers, welke den heer *Olozaga* omringden, hem niet gevangen hadden genomen, maar alleenlijk wilden verhinderen dat hij in het paleis doordrong.

»Wij wachten met ongeduld tijding van den heer *Z*, die waarschijnlijk nog iets langer gebleven is dan de heer *Y*, en die het raadsel der in-hechtenis-neming van den heer *Olozaga* zal oplossen.

»Hetgeen echter zeker schijnt, is dit, dat, zoo de heer *Olozaga* nog niet in de gevangenis zit, hij ten minste uit het ministerie is gebonsd: zijne lieve kleine koningin heeft hem zonder omslag weggezonden.

»En waarom is de minister door hare kleine Spaansche Majesteit afgezet? Dit is eene tweede vraag.

»De heer *Olozaga* was met groote moeite geslaagd om eenigzins de vijandige partijen te verzoenen, en eene Kamer zamen te stellen, welke, naar hij hoopte, het bestuur zou ondersteunen. Hij waande dat alles vóór den wind zou gaan.

»Maar reeds bij de eerste zittingen der nieuwe Kamer bemerkte hij zijne dwaling. Zoodra hij zich aan de vergadering vertoonde, waren het niet anders dan interpellatiën, reclamatiën en oppositie van alle zijden. Hij wist niet wien het eerst te antwoorden, zoo menigvuldig waren de tegenwerpingen zonder einde.

»Toen zag de heer *Olozaga*, dat er onbestaanbaarheid was tusschen zijn ministerie en de Kamer der afgevaardigden, en dat het te vergeefs zou zijn om te beproeven tegen de hevige oppositie te worstelen, welke men tegen hem voorbereidde, en die zich reeds in de eerste zittingen met zooveel kracht openbaarde.

»Hem schoot de keus tusschen twee uitersten over. Hij kon zijn ontslag nemen of de koningin verzoeken de cortes te ontbinden.

»Men doet niet gaarne afstand van een gezag, dat men meent, zoo als de heer *Olozaga* inderdaad en welligt met regt gelooft, dat men als minister zijn vaderland nog groote diensten bewijzen kan.

»Hij koos dus het laatste. Hij verscheen voor zijne souvereine, voorzien van een besluit tot ontbinding der cortes, en verzocht haar, zoo nederig als een groot minister een klein meisje verzoeken kan, zoo goed te zijn hare hanenpootjes onder dit besluit te zetten.

»Om haar over te halen beloofde hij haar eene mooije pop, die hij pas uit Parijs had laten komen, om bij belangrijke gelegenheden te dienen.

»Hare Majesteit wilde eerst de pop zien; maar de heer *Olozaga* drong er op aan om eerst de teekening te hebben. De lieve kleine souvereine gaf toe, en krabelde eenige figuren onder het besluit, die moesten doorgaan voor de woorden: *Issabella Regina*.

»Met dit gewigtige stuk in handen, groette de heer *Olozaga* de koningin, beloofde terstond de pop te zullen brengen en verliet het paleis onder duizend diepe buigingen.

»Maar hier beging de groote minister eene groote staatkundige fout. Zoodra hij uit het paleis was, dacht hij niet meer aan de pop, welke hij zoo plegtig beloofd had.

»Hare Majesteit wachtte vijf minuten, maar haar minister kwam niet terug. Zij wachtte er tien en stampte met de voeten op den grond; maar haar minister kwam evenmin. Zij rekte haar geduld tot een kwartier, en toen ging zij zitten huilen; maar bemerkende dat dit noch haren minister noch de pop bezorgde, zond zij om den president en de vier vice-presidenten van de Kamer der afgevaardigden, en verhaalde hen, dat de heer *Olozaga* haar gedwongen had de ontbinding der cortes te teekenen.

»Die brave lieden namen hare woorden letterlijk op en geloofden dat de minister met geweld de hand der kleine koningin genomen, en haar had gedwongen het besluit te teekenen; terwijl alle dwang bestond in de belofte van eene pop, welke beloften de heer *Olozaga*, door eene onvergeefelijke nalatigheid, niet vervulde.

»Ziedaar waarom de heer *Olozaga* zijn ontslag heeft bekomen.

»Een nieuw bewijs hoe de kleinste oorzaken de grootste gevolgen kunnen hebben.

»Deze bijzonderheden zijn ons regtstreeks medegedeeld uit Madrid door onzen gewonen correspondent, den heer *Driesterren*; men kan dezelve dus als authentiek beschouwen.”

Ingezonden stukken.

Volksvertegenwoordiging. — Ridderkruisen.

Toen ik vóór eenigen tijd in de nieuwsbladen aangekondigd zag, dat een lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal met het kommandeurs-kruis der orde van den Nederlandschen Leeuw was begiftigd geworden, begon ik onwillekeurig na te denken over volksvertegenwoordiging, constitutionneel bestuur, democratie, despotismus en honderd andere zaken, vroeger ter naauwernood bij naam gekend en thans, helaas! in ieders mond.

Pijlsnel doorliep ik in mijne verbeelding de onderscheidene tijdperken onzer landshistorie, verwijlde met innig genoegen bij die dagen, toen de waarachtige democratie (*kracht des volks*) ons vaderland aan het Spaansche juk ontweldigde en, daalde vervolgens tot onzen leeftijd af, om te zuchten over de bedroevende verlamming van al onze morele en physieke krachten, en om diep te beseffen, dat een ondoordringende sluijer over onze toekomst ligt uitgespreid.

Van lievelede mijne gedachten tot het kommandeurskruis terug brengende, vond ik daarin een ongezochten geleider tot de ernstigste wenken, die mij toeschijnen de behartiging van velen te verdienen en die ik daarom kortelijk vermelden wil.

Een lid van de Tweede Kamer behoort, naar den geest van zijn mandaat, een volksvertegenwoordiger te zijn, dat is: een man des volks; voor de belangen des volks wakende; niet een vijand des bestuurs, niet een vijand van den koning, — maar stellig een vriends des volks; niet alle pogingen des bestuurs bestrijdende, *quand même*, — maar wakende, dat de uitvoerende magt zich niet ook der wetgevende magt toeëigene en dus het verband verbreke, dat de eerste en onmisbare voorwaarde van elken constitutionneelén staat uitmaakt. Zijne hoogste eer moet bestaan in de naauwgezette vervulling der pligten, hem als volksvertegenwoordiger opgelegd; het moet hem de streelendste zelfvoldoening, ja de edelste aller belo-

ningen opleveren, wanneer in 's lands vergaderzaal zijne krachtige taal iets vermogt ter verdediging van de regten des volks, ter verligting van de drukkenlasten der ingezetenen of ter bevordering van welvaart. — Met de grondwet in de hand en luisterende naar de inspraak van zijn geweten, moet hij steeds met zijne kundigheden in het belang des volks trachten te woekeren. Het moet beneden hem zijn, jagt te maken op de loftuitingen der menigte. Nimmer mogen die loftuigingen zijn doel zijn; maar zij moeten het noodzakelijk gevolg worden van de onverzwakte pogingen, in het belang zijner lastgevers aangewend.

Dat derhalve de betrekking van volksvertegenwoordiger, bij braafheid en kunde, tevens eene gestadige inspanning vordert, valt gereedelijk in het oog. Want, terwijl de volksvertegenwoordiger bestendig waken moet, dat het bestuur zich niet eene grootere magt toeëigene, dan bij de grondwet is afgebakend, behoort hij te gelijk ten strengste op zich zelven te letten, om zich niet door eenen al te onstuimigen ijver te laten verblinden, en alzoo gevaar te loopen, dat zijne eigenliefde door menigen triomf te veel worde geprikkeld en hij daardoor te eeniger tijd de middelen met het doel zijner lastgeving verwarre; want laat ons bekennen, dat wij allen menschen zijn, dat is: wezens vol zelfzucht en ingebeeldheid; slechts, bij groote inspanning, tot sommige belanglooze daden in staat; dat wij, in één woord, menschen zijn, niet hardhuidig genoeg om ongevoelig te blijven voor lof of blaam. Is *lof* niet vaak het tooverwoord, dat duizende handen, monden, pennen, ja, zelfs zwaarden in beweging brengt en somtijds tot goede — ik zal niet zeggen *lofwaardige* — daden aanspoort?

Maar gesteld, dat een lid der volksvertegenwoordiging lof of goedkeuring op zijne pogingen verdient en de zwakheid heeft, dien lof te beoogen, — wie is het dan, die hem dien lof moet toezwaaijen?

Is het de koning?

Zijn het de ministers?

Neen, waarlijk niet: aan het volk alléén behoort het, de verdiensten te erkennen en te vermelden van hem, die, aan zijnen eed getrouw, zonder aanzien des persoons, voor de teederste volksbelangen in het strijdperk trad en steeds waakte voor de stipte naleving eener grondwet, die tot bepaling van elks regten en pligten is daargesteld en het *palladium* des volks uitmaakt.

En, echter, zien wij de vertegenwoordigers des volks door den koning met ridderkruisen begiftigen. Maar waarom toch valt aan zoo velen hunner die onderscheiding ten deel?

Is het, omdat de vorst die gift als een middel beschouwt, ten einde de stem des vertegenwoordigers voor zijn bestuur te winnen?

Immers neen: want dan moest de vorst van de *integriteit* des vertegenwoordigers al een' zeer geringen dunk hebben, en te gelijk zijn bestuur beschouwen als geene zelfstandigheid te bezitten of achting te verdienen.

Is het, omdat de vorst, afgezien van de betrekking, die een lid der Tweede Kamer als volksvertegenwoordiger vervult, persoonlijke verdiensten in hem meent te bespeuren, die hem de begiftiging met een ridderkruis doen waardig keuren?

Immers neen: want dan zou men niet zoo vele ridderkruisen zien prijken op de borst van mannen, die, naar de overtuiging van al wie hen kent, geene hoegenaamde verdiensten of zelfs buitengewone antecedenten bezitten.

Is het, omdat de vertegenwoordiger, door liefde voor het algemeen welzijn aangespoord, niet schroomde, ten aanhoore der natie te verklaren, dat het bestuur eenen weg heeft ingeslagen die ten verderve leidt?

Immers neen: want dan zou die begiftiging met een ridderkruis de bitterste *ironie* zijn, in antwoord op regtmatige gisping uit innige overtuiging.

Is het, om den volksvertegenwoordiger in uiterlijk aanzien, zoo wel in zijne eigene schatting, als bij het algemeen, te doen rijzen?

Immers neen: want daarin kan het bestuur geen belang stellen. Een vertegenwoordiger is, uit den aard zijner betrekking, een man des volks; eenvoud en waarheid, op kunde gegrond en met warme belangstelling voor de goede zaak gepaard, maken zijne schoonste sieraden uit. De vertegenwoordiger, die de hooge waarde zijner roeping volkomen beseft, moet noodzakelijk afkeerig zijn van alle uiterlijke praal; en voor het volk, dat op zijne deugden staart, behoeft hij die niet.

Is het dan, om aan de hedendaagsche en, helaas! ontembare zucht tot het uitdeelen van ridderkruisen, bij gebrek aan wezenlijk verdienstelijke mannen, den vrijen teugel te vieren?

Immers neen. Want buiten de leden der Tweede Kamer is er nog een aantal menschen, dat, in zoo verre het persoonlijke verdiensten betreft, eene allezins geldige aanspraak zou kunnen maken op die onderscheiding.

En echter zien wij de vertegenwoordigers des volks gedurig met ridderteekenen versieren.

Gaarne aan mannen van meerder doorzigt overlalende, het raadsel dezer spillige uitdeeling van ridderkruisen op te lossen, willen wij alleenlijk vragen, of wij niet met volle regt van oordeel zijn, dat het alleen den volke toebehoort, zijne vertegenwoordigers toe te juichen wanneer zij zulks verdienen en hen voor hunne diensten te beloonen, dan wanneer zij bij de edelste hoedanigheden tevens de zwakheid mogten bezitten, om nog belang te stellen in een ander loon dan dat, hetwelk onmiddellijk verbonden is aan het streelend bewustzijn van hunnen pligt naar eisch vervuld te hebben.

Men spreekt nog al dikwijls van burgerkroonen; maar ons kwam nog nimmer zulk eene burgerkroon voor oogen. Ware de zeldzame begiftiging met zulk eene burgerkroon bij ons in te voeren, met afschaffing, tevens van al die duizende kruisen, die thans de borst van de leden onzer volksvertegenwoordiging en andere vaak onbeduidende wezens versieren, wij zouden dan het klein getal begiftigden met eerbied zien naderen, en zeggen in stilte: *virtus nobilitat.* Xi.

Advertentiën.

† † † Door de Arrondissements-Regtbank te *Arnhem* is, bij Vonnis van 8 December 1842, *GIJSBERT VERHOEF*, wonende te *Doornspijk*, ter zake van Onnoozelheid, onder Curatele gesteld.

Mr. *H. J. KRONENBERG*.
Procureur.

---

† † † In het jaar 1800 drie en veertig, den negenden December, ten verzoeke van: I. *HERMANUS GERRITSEN*, wonende te *Zutphen*; II. De respective Kinderen en Behuwd-Kinderen van wijlen de Echtelieden *JAN VAN GUMSTER* en *GERRITJEN GERRITSEN*, met namen *a. HENDRIK JAN VAN GUMSTER*, wonende te *Zwolle*; *b. COENRAAD VAN GUMSTER*, wonende te *Almelo*; *c. CORNELIA VAN GUMSTER*, gehuwd met *JOHANNES ARNOLDUS HEUVELMAN*, en deze *HEUVELMAN*, tot bijstand en magtiging zijner genoemde Huisvrouw, zoomede voor zich zelven, krachtens zijne huwlijksregten, te zamen wonende te *Zutphen*; *d. JOHANNA VAN GUMSTER*, gehuwd met *JOHANNES ABRAHAM ZWERES*, en deze *ZWERES* tot bijstand en magtiging zijner gezegde Huisvrouw, zoomede voor zich zelven, krachtens zijne huwlijksregten, te zamen wonende te *Brummen*; *e. GERRITJEN VAN GUMSTER*, gehuwd aan *HENDRIK JAN GERRITSEN*, en deze *GERRITSEN*, zoo tot bijstand en magtiging zijner gezegde eliervrouw, alsmede voor zich zelven, krachtens zijne huwlijksregten, te zamen te *Zutphen* woonachtig.

Heb ik Ondergeteekende, *DERK JAN TER SELLE*, beëedigd Deurwaarder bij de Arrondissements-Regtbank, van en wonende te *Zutphen*, aan

1o. *BEREND ALINK*, wonende te *Zutphen*, exploit doende ter zijner woonplaats, en aldaar sprekende met hem in persoon.

2o. *BERENDINA HENDRIKA ALINK*, Weduwe van *ANTONIE GERRITSEN*, zoo voor haar zelve als in hoedanigheid van Moeder en wettelijke Voogdesse van haren eenigen, bij welgemelden haren Echtgenoot verwekten, nog minderjarigen Zoon, met name *GERRIT GERRITSEN*, zonder bekende woonplaats of bekend werkelijk verblijf, exploit doende door aanplakking aan de hoofddeur van de Gehoorzaal des Kantonregters van *Zutphen*, met overgifte van een tweede afschrift aan den Heer Burgemeester der gezegde stad, sprekende tot zijn Edel-Achtbare in persoon, die het oorspronkelijke dezes, met *gezien*, geteekend heeft;

Gedaan opzegging van zoodanig kapitaal, oorspronkelijk groot driehonderd gulden, thans per resto groot honderd gulden, als de eerst opgezegde, met nu Wijlen zijne Huisvrouw *GEERTRUI NIJLAND*, waarvan de tweede opgezegden zijn mede-erfgenamen, wegens ter leen ontvangen geld, hebben schuldig beleden aan en ten behoeve van nu mede Wijlen der Requiranten respective Ouders en Groot-Ouders, de Echtelieden *HENDRIK JAN GERRITSEN* en *JENNEKEN HANNINK*, onder belofte van dat kapitaal jaarlijks op den elfden Maart, met vijf percent, te zullen verinteressen, en verder beding van los- en opvorderbaarheid des kapitaals, met inachtneming eener voorafgaande opkondiging van drie maanden vóór den verschijndag; een en ander achtervolgens de daarvan opgemaakte en door de debiteuren onderteekende onderhandsche Obligatie, gedagteekend den elfden Maart achttienhonderd zeventien, en voerende aan de ommezijde deze vermelding van gedane registratie:

»Geregistreed te *Zutphen*, den negenden December »achttien honderd twee en veertig, deel zeventien, »folio honderd zeventien, recto vak zeven, een blad »zonder renvooijen, ontvangen voor regt drie gulden, »uitmakende met de acht en dertig opcenten, vier »gulden veertien cents.

De ontvanger,
(Get.) *A. VAN HOIJTEMA*."

De strekking dezer opkondiging zijnde, dat de opgezegden zullen hebben te zorgen, dat meergemeld restant kapitaal ad honderd gulden, met de verschenen rente, aan handen der requiranten, als door erf-opvolging bij versterf, in de regten getreden der oorspronkelijke crediteuren, worde herlegd, stiptelijk op den elfden Maart achttienhonderd vier en veertig.

Van dit exploit heb ik ondergeteekende Deuwaarder een afschrift gelaten aan den eerst opgezegden, ter zijner woonplaats, en aan de sub No. 2 opgezegd en door aanplakking en overgifte als bovengemeld, in handen van de personen, tot wie ik aldaar sprak. De kosten zijn zeven gulden vier en zestig en een halve cent.

(Get.) *D. J. TER SELLE*,
Deurwaarder.

Gezien en afschrift ontvangen bij mij Burgemeester van *Zutphen* den 9den December 1843.

(Get.) *G. P. C. VAN HEECKEREN*.

---

† † † Op Woensdag den 20sten December aan het VENDU-HUIS, te *Arn* Vendu van GEREEDE GOEDEREN. gelijks worden de goederen aangenomen.

---

† † † Op Woensdag den 20sten December des voormiddags ten elf ure, zal men *Arnhem*, op de Beek, bij het Huis van Ve kering, aan het Magazijn van het Bataljon Mine en, Sappeurs, publiek voor kontant geld verko pen:

Eenige buiten dienst gestelde MILITAIRE GO DEREN.

Des morgens één uur voor den verkoop een ieder te zien.

---

† † † De NOTARIS, die zekere Acte van tatie, (indien ze bestaat) vóór den 10 Februarij 1814, door *CONRADUS KENBROECK*, ten voordeele van den Heer *HENDRIK WESTERMAN*, te *Groenlo*, zijne minuten heeft, wordt verzocht daarvan spoedigste kennis te geven aan den belang- en hebbenden *JACOB FRANK*, Kleedermaker *Groenlo*.

Sirop de Digitale

Van LABELONIE, Apotheker te Parijs.

Deze Siroop is door de kundigste geneesheeren het beste gevolg voorgeschreven tegen *Hartklop gen, Benaauwdheden, Kortademigheid, langdurend Verkoudheden, Heeschheid* en *hardnekkige Hoe* als ook ter genezing van *Waterzucht*.

Men adressere zich, franco, bij de volgende Heere Depôt-houders;

H. KERKHOFF, aan *het Verkoophuis*, op Vijgendam te *Amsterdam*; *F. ROMEIN*, *Arnhem*; Weduwe *W. D. BOSCH, Dz.* te *'s Bos*; *A. P. MAASSEN*, te *Breda*; *BLAECKI LIGNY* te *Middelburg*; *J. H. COENEN*, te *Nijm gen*; *G. GROSSIER*, te *Maastricht*; *F. E. SANTEN KOLFF*, te *Rotterdam*; *STOLKE 's Hage*; en *A. P. MILIUS*, te *Utrecht*.

---

† † † *G. VAN ELDIK THIEME*, te *Arn hem*, zal op Woensdag en Donderdag, de 20sten en 21sten December 1843, telkens de voormiddags ten tien en des namiddags ten vijf ur publiek verkoopen:

Drie aanzienlijke verzamelingen van BOEKE ATLASSEN, PLATEN en HEEL- en VERLOSKUN GE INSTRUMENTEN, respectivelijk nagelaten doo den Wel Edel Zeergeleeren Heer A. MOLL, *Med. d President der Geneeskundige Commissie voor derland*, den Wel Edel Geboren Heer *H. C MER*, *Directeur der Brand-Waarborg-Ma schappij* te *Arnhem*, en *BORGERS, Heel en loskundige te Oldenbroek*. — Op *franco-aanvr* wordt de Catalogus franco verzonden. Die aan ren Boekhandelaren is per couvert der correspond ten verzonden.

Alom verzonden door denzelfden uitgever:

RHAPSODIEN VAN *PIETER PLAT*, *Dich en Wijsgeer* te *Kraaijenest*. *f*

*** Door *H. A. KRAMERS*, Boekhandelaar te *terdam*, is uitgegeven:

I. *G. J. MULDER*, *Proeve eener algemeene Ph gische Scheikunde*. 3de Stuk. Prijs *f* 1.

Dit stuk is niet meer in commissie verzonden.

II. Mr. *H. SNELLEN VAN VOLLENHOVEN*, *schadelijke Insecten in tuinen, met de middelen tot zelver verdelging, benevens eene opgave der voor nen nuttige Insecten.* Met platen. Prijs *f* 1.40.

Dit werkje voorziet gewis in eene erkende en mag dus geacht worden iederen Hovenier en man hoogst nuttig te wezen.

III. WITTENBERG EN ROME, *Historisch-rom tafereel uit de geschiedenis der Hervorming.* Hoogduitsch van *H. E. R. BELANI*, vertaald *W. P. R. BOUMAN*, Predikant te *Rotterdam*, in gr. 8vo. Prijs *f* 6.75.

Het historische in dezen Roman, *LUTHER'S strijd het Pausdom*, ook onder dezulken bekend te maken roman-lectuur boven de geschiedenis stellen, was van den Schrijver en deed den Vertaler besluiten hetzelve onze taal over te brengen.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 11 Dec. 2 El 4 Palm 0 Duim; gew. 2 duim; gev.

Beursberigt.

Effecten-societeit, ten half 5 ure,

Zondag, 10 December.

Integralen $2\frac{1}{2}$ pCt. $53\frac{5}{8}$. Ardoins $20\frac{1}{4}$, $\frac{9}{16}$. bepaalde $18\frac{5}{16}$, $\frac{1}{2}$. 3pCt. $30\frac{3}{4}$. Portugeesche 4

Integralen waren heden wederom bij geringen del iets flaauwer

In Spaansche was de stemming insgelijks minde op de lager afkomende koersen van Londen en werpen; de affaire daarin was vrij levendig.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdru